

پولسے کا گدپہ رومیان

پولسے کا گد پہ رومیان

© 2022-2024 Wycliffe Bible Translators, Inc.

گۆن بایبئلے رجانک کنوکین ٹیمے کمکا

[Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

پہ رومیان پولسے کاگد

پہ رومیان پولسے کاگدے پجار

پہ رومیان پولسے کاگد، نوکین اهدنامگے ششمی کتاب انت و اتولی کاگد. اے کاگد، پہ رومے ایسایہ باورمندان نیسگ بوتگ (۱:۷، ۱۵). روم، رومی شاہنشاہیے بندر ات و اے شہرا بازیں کثومیے مردم نندوک اتنت. ایشانی نیاما یہودی ہم هست ات.

اے ہبر پگایا زانگ نبیت کہ روما کلیسائے بندات چوں بوتگ. بوت کنت کہ ہما رومی کہ پنتیکاستے روچا اورشلیما آتگ اتنت و پترسے وازا گون اتنت، چہ آیان لہتینا، گون ہما سے ہزارین مردمان ہوار پاکشودی کرتگ کہ آروچا باورمند بوتنت (کاسدانی کار، در ۲) و ہمے باورمند کہ پدا روما پرترتگ انت، وشین مستاگے شنگ کنگش بندات کرتگ و چہ ہمشانی جھدان کلیسا بندات بوتگ. اے ہم بوت کنت کہ لہتین مردما ترکیہ، یونان یا دگہ ملکیا وشین مستاگ اشکتگ، پدا روما شتگ انت و مستاگے شنگ کنگش بندات کرتگ.

رومے شہرے گیشترین مردم یہودی نہ اتنت. ہمیشکا گمان ہمیش انت کہ اودے کلیسیا یہودی و درکثومین باورمند ہوار بوتگ انت. اے کاگدے تھا، پولس گون یہودیان ہم ہبر کنت و گون اے دگہ کثومانی مردمان ہم. چہ اے کاگدے جدا زاہر انت کہ ایشیے نبشتہ کار پولس انت (۱:۱). پولس، اسرائیلیے ات کہ مروچیگین ترکیہے شہر ترسوسا پیدا بوتگ ات. پاکین کتابے زمانگا، اے دمگ آسیا گوشگ بوتگ. پولس، پریسیے ات و واندهین مردمے ات. آیا اورشلیما دینی کانون وانتگ ات. کاسدانی کارے کتابا نبشتہ انت کہ پولس چوں باورمند بوت و چوں رومی شاہنشاہیے بازیں جاگهان تر و تابے کرت و وشین مستاگے جاری جت. پولس، وتی باورمندے سوبا دو رندا بندیگ کنگ بوت و گڈسرا کُشگ بوت. پولسا سیزدہ کاگد نبشتہ کرتگ کہ نوکین اهدنامگا ہوار انت.

پولسا، رومے باورمندانی سرا اے کاگد چہ گرتے شہرا نبشتہ کرت. اے وهدا، آ، وتی سیمی مستاگی سپرا ات. اے پیما اے کاگدے نیسگے وهد و زمانگ ۵۶ یا ۵۷ میلادی بیت. رومے باورمند پولسا وت ندیستگ اتنت و آیانی کلیسائے جیڑہان سرپد نہ ات، ہمیشکا اے کاگدے تھا، آیانی یک و ٹکین جیڑہانی سرا ہبر نکنت، چو کہ دگہ لہتین کاگدے تھا کنت.

اے کاگد سے بھرا انت؛ درِ یک تان یازده ائولی بھر انت، درِ دوازده تان پانزده دومی و درِ شانزده سئیمی بھر انت.

ائولی بھرا، پولس نجاتے سرجمین کسھا کاریت، ہما نجات کہ چہ ایسائے سرا باورمنڈیا رسیت. پولس اے ہبرئے سرا زور دنت کہ سجھین مردمان گناہ کرتگ و کس چہ شریٹے دارگا نرکیت (در ۱ تان ۵). پولس اے چیزئے بارئوا ہم ہبر کنت کہ انسان چہ رگگا پد باید انت گناھے راہا مرئوت (در ۶ و ۷). ہما هکئے بارئوا ہم ہبر کنت کہ ہدائے چک بئیگئے حسابا مارا هست انت (در ۸). پدا، ہدائے کارانی تھا اسرائیلی کئومئے جاہ و مکامئے بارئوا ہبر کنت و گوشیت کہ وشین مستاگ جھانئے اے دگہ کئومان سر کنگ بیت و رندا سجھین اسرائیل باور کنت (در ۹ تان ۱۱).

دومی بھرا، پولس اے ہبرا کنت کہ باورمند چون پہ تپاکی زند بگوازینتت و یکدومیا ایر مجنتت. پولس، رومئے کلیسیایا وتی کار و ارادھانی بارئوا ہم ہال دنت، چپا کہ آییئے دیمتری کارانی تھا اے کلیسائے مردم ہم گون انت. اے کاگدئے نبشته کنگئے و ہدا پولس ہما سجھین زران یکجاہ کنگ و اورشلیم سر کنگ لوٹیت کہ چہ بازیں کلیسائے نیمگا پہ اورشلیمئے نیزگارین کلیسیایا نر آرگ بوتگ انت. پولس ارادہ کنت کہ چہ اے زرانی سر کنگا و رند روما و پدا اسپانیایا برئوت و وشین مستاگ شنگ بکنت. کاگدئے گڈی بھرا پہ کلیسائے بازیں مردمیا سلام و دروت مان انت و ہدائے ستا و سنا ہم.

سلام و دروت

چہ ایسا مسیہئے ہزمتکار، پولسئے نیمگا کہ پہ کاسدیا گوانک جنگ بوتگ و زندگی پہ ہدائے وشین مستاگا و پک انت، ہما وشین مستاگ کہ ہدایا پیسرا وتی نبیانی وسیلھا، پاکین کتابانی تھا وادہ داتگ ات. اے مستاگ آییئے چک بزانت مئے ہداوند ایسا مسیہئے بارئوا انت کہ جسمی حسابا، داودئے پشید و اوبادگ انت. و ہدے چہ مردگانی نیاما جاہی جت، پاکین روھئے واک و کدرتئے ستوبا ہدائے زورمندین چک زانگ و جار جنگ بوت. مارا چہ آییئے نیمگا اے رھمت و کاسدیئے کار رستگ کہ پہ ہماییئے نامیگی، سجھین در کئومانی نیاما انچین پرمانبرداریے بیارین کہ چہ ایمانا کئیت. گون آیان شما ہم ہور ایت، شما کہ گوانک جنگ بوتگیت کہ ایسا مسیہئے بییت.

پہ رومئے ہما سجھین مردمان کہ ہدایا دوست انت و گوانک جنگ بوتگ انت کہ پاک و پلگار بنت. چہ مئے ہداین پت و ہداوندین ایسا مسیہا پہ شما رھمت و ایمنی سر بات.

پہ رومئے سپرا پولسئے لوٹ و واہگ

هر چیڑا پیسر، چه ایسا مسیہئے راها په شما سجھینان وتی هُدائے شُگرا گران، چیا که شمئے ایمانئے توار سجھین دنیايا شنگ بوتگ. هما هُدا که من په جان و دل، گون آییئے چُکئے وشین مستاگئے سر کنگا آییئے هزمتا کنان، وت شاهد انت که وتی دوايانی تھا مُدام شمارا یات کنان. منی دزبندی چه هُدايا اش انت که گُڈسرا، گون هماییئے رزایا شمئے کرا رسگا کامیاب بیان، چیا که شمارا گندگ لوٹان، تان په شما روھانیین ٹیکے برسینان که شمارا مھر و مھکم بکنت، بزانت که مارا چه یکدومیئے باور و ایمانا دلبدی برسیت، چه منیگ و شمئے ایمانا.

او براتان! لوٹان شما بزانت باز رندا وتی دلا شئورُن کرتگ شمئے کرا بیایان بله هر رندا یک نه یک مُشکلیا منا داشتگ. منی واہگ ات شمئے نیاما بر و سمرے بکٹان، هما پیما که چه آدگه درکئومان کتتگ. من، وتا یونانی و بربر، دانا و نادانانی زمهوار زنان. پمیشکا، منی دل باز لوٹیت شمارا هم که روما نندوک ایت، مستاگ و بشارت بدئیان. پرچا که چه ایسائے وشین مستاگا پشل و شرمندگ نه آن، اے په هر هما کسئے رکینگا هُدائے زور و توان انت که باور کنت، اتولا په یهودیان و رندا په درکئومان. چیا که ایسائے وشین مستاگئے تھا هما پاکی و پلگاری پدربیت که چه هُدائے نیمگا انت، هما پاکی و پلگاری که چه ازل تان ابد ایمانئے سرا اوشتاتگ، انچش که نییسگ بوتگ: ”هما که چه ایمانئے راها پاک و پلگار انت، زندگ مانیت“.

په گنھکاران هُدائے کھر

هُدائے کھر و گزب چه آسمانا زاهر بیت و مردمانی سجھین بیهدایی و بدکاریانی سرا کپیت، که گون وتی ردکاریان، راستیئے راها لگتمال کنت. پرچا که آچیز که هُدائے بارئوا زانگ بیت، په آیان زاهر انت. هُدايا آچیز په آیان تچک و زاهر کرتگ. چه دنیائے جوڑینگا بگرتان اتون هُدائے چیر و اندیمین جئوهر، بزانت آییئے ابدمانین زور و هُدايي سرشت چه آییئے جوڑینتگین چیزان گندگ و زانگ بیت، نون مردمان نامہ و نیمونے نیست. هرچنت که هُدايا اش زانت، بله هُدايي ازتَش ندات و شگرش نکپت. اشیئے بدلا، وتی ناھودگین پگر و هئیلانی تھا گمراه بوتنت و آیان ناسریدین دل تھاریا پوشت. هرچنت که وتا دانا گوشتش بله هوژ و اھمک بوتنت. نمیرانین هُدائے شان و شوکتش گون هما بُنان سئودا کرت که هاکیین انسان، بالی مُرگ، چارپادین هئوان و مار و گوچانی رنگ و دروشما اتنت. پمیشکا هُدايا آ، آیان دلئے سل و بدین واھگانی تھا یله کرتنت تان گون ناپاکیا وتی جسمان

۱۳:۱ ”برائے“ مانا هر باورمند انت، مردین و جنین. ۱۴:۱ بربر په آکئومان که یونانی زبان نزانتش، یونانی گالے. ۱۷:۱ یا: ”پاک و پھریزکار ایمانئے سرا زندگوازیئت“. هَبکوک نبیئے کتاب ۴:۲. ۲۰:۱ سرشت، بزانت باتن، فترت، جئوهر. ۲۳:۱ دروشم، بزانت شکل.

وت مان وٽا سُبُڪَ و بے آرزو بکننت. آيان هُڏائے هَڪَ و راستي گون دروگا سئودا کرت و اڏَ ڪنوڪين هُڏائے بدلا، اڏَ ڪرتگيناني پرستش و هزمتش کرت، هما اڏَ ڪنوڪَ که تان ابد ستا و سنا ڪرزيت. انچش انت، آمين.

پميشڪا هُڏايا هم آ، آيان شرمناڪين هئا و هئوساني تها يله ڪرتنت. آيان جنينان وتي و پت و وابئے اسلين راه يله دات و ناراهين ڪشڪا شتنت. همے پئيما، مردينان گون وتي جنينان راه و رهندين نزيڪي يله دات و وت مان وٽا هئا و هئوساني آسا ڪپنتنت، مردينان گون مردينان شرمناڪين ڪارَ ڪرت و اے بدراهياني آلمين سزائش جندا رست. آيان هُڏا پجاري پُرازش و آلمين ڪارے نزان و هُڏايا هم آ، بيننگين پگر و هئيلاني تها يله ڪرتنت تان ناراهين ڪاراني تها بڪپنت. آچه هر پئيمين بدڪاري، گندگي، تماه و بدين هئيلان پُرو سرريچ بوتگ انت، چه هسڏ و ڪنت، هون و ڪوش، جنگ و جدل، مندر و پريب و بدواهيا پُرو، مردمانی باپشتا هبر ڪنوڪ، بھتام جنوڪ، هُڏا بيزار، بے ادب، گروناڪ، بئاک جنوڪ، بدڪريئے جوڙينوڪ، پت و ماتئے ناپرمان، اهمڪ، بيوپا، بے احساس و بيَرهم انت. هرچنت آچه هُڏائے هڪما سهيگ انت که چشين ڪاراني ڪنوڪ مرڪئے لاهڪ انت، بله انگت نه تهنات آڪاران ڪنت، دگراني هم چشين ڪاراني پُشت بنت.

هُڏائے آدلين دادرسی

پميشڪا تنو، هرڪس که ببئے، وهڏے دگران مئيارينگ ڪئئے، ترا هم ازرے نيست. چيا که گون دگرئے مئيارينگ ڪنگا، وتا مئيارينگ ڪئئے. پرچا که تنو وت هما ڪاران ڪئئے. ما زانين هُڏائے دادرسی آيانی سرا برهڪ انت که اے پئيمين ڪار ڪنت. تنو، هرڪس ببئے، وهڏے دگران اير جنئے بله وت هما ڪاران ڪئئے، تئیی هئالا چه هُڏائے دادرسیا رڪئے؟ يا که آيئے مهرباني و سبر و تهمبلئے گنجا بے ارزش زانئے و اے چيزا سرپد نبئے که هُڏائے مهربانيئے مڪسد همش انت که ترا ديم په تتوبه ڪنگا ببارت؟ بله تنو گون وتي ناپشو مان و سنگين دلا، په ڪهر و گزبئے روچا په وت ڪهر و گزب آمبار ڪئئے، هما روچا که هُڏائے آدلين دادرسی زاهر بيت. هُڏا هرڪسئے مزا آيئے ڪرتگين ڪاراني حسابا دنت. هما که گون سبر و اوپار، نيڪين ڪاراني سرا مهر اوشتاتگ انت و شئوڪت، ازت و نميرانئے رندا انت، آيان نميرانين زند بڪشيت. بله په وتواه و هما مردمان وتي ڪهر و گزبا گوارينيت که هڪ و راستيئے بدلا بدڪاريئے رندگير انت. هرڪس که بدين ڪار ڪنت، رنج و آزاباني تها ڪپيت، پيسرا يهودي و رندا يوناني. بله هرڪس که نيڪي ڪنت، شئوڪت، ازت و ايمنيئے واهند بيت، پيسرا يهودي و رندا يوناني. چيا که هُڏا رو و ربا نڪنت.

۳۰:۱ گروناڪ، بزان مگور، پُركبر. ۲:۲ دادرسی، بزان هڪين پئيسله، هما شئور که چه دادگاهان ڪئيت، داوري، انساپ. ۷:۲ اوپار، بزان سبر، تهمبل، برداشت. ۹:۲ يوناني ادا په سجهين درڪثومان مسالے. ۱۱:۲ رو و ربا، بزان پرک و درک، ترفداري، آربي و پارسيا "تبعيض".

آکہ شَرِیتا نزاننت و چه شَرِیتا دُنّ گناہش کرتگ، چه شَرِیتا دُنّ تباہ و برباد بنت و آکہ شَرِیتا زاننت و شَرِیتے چیرا گناہش کرتگ، آیانی دادرسی شَرِیتے حسابا بیت۔ چیا کہ تہنا چه شَرِیتے رَہبندانی اشکنگا، کس ہدائے چمان پاک و پلگار نبیت۔ ہما کس پاک و پلگار زانگ بیت کہ شَرِیتے رَہبندانی سرا کار کنت۔ و ہدے دَرکٹوم کہ شَرِیت پہ آیان نرستگ بلہ چه وتی سَرِشتا اَنچین کار کنت کہ شَرِیتے رَہبندا انت، آوتی سرا وت شَرِیت انت، بل کہ شَرِیتش نیست۔ گون وتی اے کاران پیش دارنت کہ شَرِیتے رَہبندا آیانی دلا نَکش انت۔ آیانی دل و جبین پہ اشیا گواہی دنت و پگر و ہئیالش برے آیان مئیاریگ و برے بیمئیار کنت۔ اے ہما روچا پَدَر بیت کہ ہدا چه ایسا مسیہے راہا، مردمانی چیر و اندیمین پگرانی دادرسیا کنت، ہما دُتولا کہ منی و شین مستاگ گوشیت۔

یہودی و ہدائے شَرِیت

بلہ اگن تتو وتا یہودیے زانے و شَرِیتے سرا تتوکل کنتے، اگن گون ہدایا وتی نَزیکئیے سرا پَہر بندے، اگن چه شَرِیتا تالیم گرگئے سئوبا ہدائے واہگا زانے و گہترینا پَجَاہ کارے، اگن دلجم ائے کہ کورانی رھشون ائے و پہ آیان نورے ائے کہ تھاروکیا انت، اگن ہما شَرِیتے سئوبا کہ زاننت و راستیے جئوہر انت جاہلانی تالیم دئیوک و کودکانی استاد ائے، اگن تتو دگران تالیم دئیے، گڑا چیا وتی جندا تالیم ندئیے؟ تتو کہ دُزیے ہلاپا جار جنے، بارین وت دُزی نکتے؟ تتو کہ زایا مکن و منہ کنتے، بارین وت زنا نکتے؟ ترا کہ چه بتان نپرت انت، بارین وت بتانی پرستشگاہان نپلے؟ تتو کہ شَرِیتے سرا پَہر بندے، بارین گون شَرِیتے پروشگا ہدائے بے اڑتیا نکتے؟ ہما پیما کہ نبشته انت: ”شمئے سئوبا دَرکٹوم ہدائے ناما بے اڑت کنت۔“

بُرک و سُنّتا ہما و ہدا اَرزش ہست کہ شَرِیتا برجاہ بدارے بلہ اگن شَرِیتا پروشے گڑا بزانت کنگ نبوتگئے۔ اگن آکہ سُنّت کنگ نبوتگ بلہ شَرِیتے رَہبندان پورہ بکنت، سُنّت بوتگین حساب نبیت؟ آکہ جسمی سُنّت کنگ نبوتگ بلہ شَرِیتے سرا کار کنت ترا مئیاریگ کنت۔ بل کہ ترا نبشتگین شَرِیت و سُنّت کنگئے رسم ہست، بلہ تتو انگت شَرِیتا پروشے۔ چیا کہ یہودی آنت کہ سرزاهرا یہودی انت و اَنچش ہم راستین سُنّت بیگ، سرزاهری چیزے نہ انت۔ یہودی ہما انت کہ پہ دل یہودی بیبت و راستین سُنّت دلے تھا بیت، چه ہدائے روہا بیت، چه نبشتگین لبزا نبیت۔ چُشین مردما چه انسانا ستا نرسیت، چه ہدایا رسیت۔

ہدائے و پاداری

۳ گڑا یہودی بیگئے پائدگ چه انت و سُنّتے اَرزش چه بوت کنت؟ ہر پیما کہ بچارین، اشانی پائدگ باز انت۔ اتولی گپ اش انت کہ ہدایا وتی ہر یہودیانی سپردہ کرتگ۔ بلہ اگن چه آیان لہتین و پادار نبوت،

گڑا جے بیت؟ آیانی بیوپایی ہڈائے وپاداریا ہلاس و ناکار کنت؟ ہچبر! بل کہ سَجھین مردم دروگبند بنت، ہڈا راستگو انت! ہما پئیمہ کہ نیبیسگ بوتگ:

”پمیشکا، تئو کہ ہبر کنئے برہک ائے و

دادرسیئے و ہڈا کامیاب.“

بلہ اگن مئے بدکاری ہڈائے پاکی و پلگاریا پڈر کنت، گڑا جے بگوشین؟ ہڈا نانسپ انت کہ آیئے کھر و گزب مئے سرا کپیت؟ (نون من انسانی ہبر کنگا آن.) ہچبر چُش نہ انت. اگن چُش بوتین گڑا ہڈایا چہ پئیمہ دنیائے دادرسی کرت کرت؟ بلکین کسے بگوشیت: ”اگن گون منی دروگا ہڈائے راستی گیشتر زاہر و پڈر بیت و آیئے شان و شوکت مستر، گڑا چیا من انگت پہ گنہکاریا مئاریگ کنگ بان؟“ چیا مگوشین: ”بیایت بدی کنین تان بر و سمری نیکی بییت“؟ ہما پئیمہ کہ لہتین مردم مارا بھتام جنت و گوشیت کہ ما چُش گوشگا این. آیانی ہک انت کہ مئاریگ کنگ بنت.

کس پھریزکار نہ انت

گڑا جے بگوشین؟ مئے، یہودیانی ہال چہ آدگران گہتر انت؟ نہ، ہچ پئیمہ گہتر نہ انت! چیا کہ ما اے ہبر پڈر و پکا کرتگ کہ سَجھین مردم، یہودی و یونانی، گناہئے بندیگ انت. انچش کہ نبشتہ انت:

”کس پھریزکار نہ انت، ہچکس.

کس سرپد نبیت، ہچکس ہڈائے شوہازا نہ انت.

سجھینان وتی دیم ترینتگ و

ہوریا ناہودگ بوتگ انت،

کس شرین کار کنگا نہ انت، ہچکس.

گٹ و گلوایش پراہین کبرے،

زبانہ پہ مکر و پریبا کار بندنت،

گرمارئے زہرش لُنثانی چیرا انت و

دپش چہ بددوایی و جئور و کچلا پُر انت،

پہ ہونئے ریچگا اشتاپ کننت،

ہر جاہ کہ رئونت، بیروانی و بڑگی کارنت،

سُهل و ایمنیئے راہش نزانتگ و

آیانی چمان ہڈا ترسی نیست۔“

نون زانین، شریت هر چه که گو شیت په هما مردمان انت که شریتے ساہگا انت، تان سجھین دپ بند بنت و سرجمین دنیا ہڈائے بارگاھا مئیاریگ بیت۔ پرچا کہ ہچکس چه شریتے کار بندگا ہڈائے دیما پھریزکار زانگ نبیت، چیا کہ شریت مردما سرپد کنت کہ گناہ چیے۔

چه باورمندیے راہا، پاکی و پلگاری

بله نون چه شریتا ڈن، ہڈائے بکشتگین پاکی و پلگاری زاهر بوتگ کہ شریت و نیان پہ آیا گواہی داتگ۔ ایسا مسیہے سرا باورمندی، اے پاکیے بکشش و ٹیکیا پہ سجھین باورمندان رسینیت و پہ کسا ہچ پرک و پیڑے الگ نبیت۔ پرچا کہ سجھینان گناہ کرتگ و چه ہڈائے شان و شوکتا دور انت، بله گون ہڈائے رھمتے ٹیکیا و هما رکینگا کہ چه ایسا مسیہے نیمگا انت، پاک و پلگار زانگ بنت۔ ہڈایا آپش کرت تان چه باورے راہا گون وتی ہونا هما کربانینگ بیت کہ گناہان بکشیت۔ اے کاری پہ وتی ادلے پیش دارگا کرت، پرچا کہ گون وتی ہڈایی اوپارا چه پیسریگین گناہان سر گوستگ ات۔ ہڈایا پمیشکا چش کرت تان مروچیگین و ہدا پیش بداریت کہ آ، ادل انت و هما کسا پاک و پلگار کنت کہ ایسائے سرا باورمند بیت۔

گڑا چه چیزے سرا پھر بندین؟ پہ پھرا جاگھے نیست۔ کجام راہ و رھبندے سرا اشیا زانین؟ نیکن کار و کردے رھبندے سرا؟ نہ، باور و ایمانے رھبندے سرا۔ چیا کہ مے باور اش انت کہ انسان چه باورمندیا پاک و پلگار زانگ بیت، چه شریتے کارانی کنگا نہ۔ ہڈا ایوکا یہودیانی ہڈا انت؟ درکئومانی ہڈا نہ انت؟ البت، آدرکئومانی ہم ہڈا انت، پرچا کہ ہڈا وہ یکے و سنت کرتگین و سنت نکرتگینان، چه یکین ایمان و باورے راہا پاک و پلگار کنت۔ گڑا چه باورے راہا ما شریتا پروشین و ہراب کنین؟ ہچبر! ما شریتا مھرتہ کنین۔

ابراہیمے مسال

۴ گڑا چه بگوشین، ابراہیم کہ جسمی حسابا مے بپیڑک انت، آیا چه کنت؟ اگن ابراہیم چه وتی کار و کردا پاک و پلگار زانگ بوتین، آیا چیزے هست ات کہ اییے سرا پھر بکنت، بله ہڈائے چمان چش نہ انت۔ پاکین کتاب چه گو شیت؟ ابراہیم ہڈائے سرا باور کرت و ہمے باور پہ آیا، پاکی و پلگاریے حساب بوت۔ نون کسے کہ کار کنت، اییے مڑ، ٹھپہ و ٹیکے حساب نبیت، اییے ہک انت۔ بله آ کہ نیکن کارانی سرا تئوکل نکنت، هما ہڈائے سرا تئوکل کنت کہ ردکار و بیھدایان پاک و پلگار کنت، اییے باور پہ آیا پاکی و پلگاری حساب بیت۔ ہمے پیما داوود ہم هما مردمے بہتاوریے ہبرا کنت کہ ہڈا چه اییے کار و کردا ڈن آیا پاک و پلگار حساب کنت و گو شیت:

”بہتاور انت ہما کہ ہدا چہ آیانی ناشریان سر گوستگ و

گناہش بکشگ بوتگ انت.

بہتاور انت ہما کہ ہداوند آییئے گناہا ہچبر حسابا مئیاریت.“

اے بہتآوری تہنا پہ ہمایان انت کہ سُنّت کنگ بوتگ انت؟ یا پہ آیان انت ہم کہ سُنّت نکرتگین انت؟ ما گوشین کہ ابراہیمئے باور، پہ آییہا پاکی و پلگاری حساب بوت. چونین ہال و جاوریآ چُش بوت؟ سُنّت بئیگا پیسر یا سُنّت بئیگا رند؟ پگا انت کہ سُنّت بئیگا پیسر پاک و پلگار حساب آرگ بوت، رندا نہ. بلہ سُنّت بئیگئے نشانی آییہا رست تان پہ آییئے پاکی و پلگاریا مہر و نکشے بییت کہ سُنّت بئیگا پیسر، چہ باورئے راہا ہست آتی. مکسد اش ات کہ ابراہیم ہما سَجھین مردمانی پت زانگ بییت کہ بے سُنّت بئیگا ایمان کارنت و اے ڈٹولا آہم پاک و پلگار حساب بنت. ہمے پئیما، ابراہیم آیانی ہم پت انت کہ نہ تہنا سُنّت کنگ بوتگ انت، ایمانئے راہا گام ہم جنگا انت، ہما راہا کہ مئے پت ابراہیم چہ سُنّت بئیگا پیسر گام جت.

ابراہیم و وادہ

ابراہیم و آییئے نسل و پدريچا اے وادہ کہ آ جہانئے میراس دار بنت چہ شریئتے راہا نرست، چہ پاکي و پلگاریئے راہا رست کہ چہ ایمانا کئیت. پرچا کہ اگن شریئتے زندگی و مَنووک میراس دار بوتیننت، باور بے ارزش و وادہ بیمانا ات، چیا کہ شریئت کھر و گزب کاریت. بلہ اودا کہ شریئت نیست انت، شریئت پرؤشگ ہم نیت. پمیشکا، وادہ باورئے سرا اؤشتاتگ، تان وادھے بُردِ رھمت بییت و آییئے سرجم بئیگ پہ ابراہیمئے سَجھین نسل و پدريچا زمانت کنگ بییت. اے وادہ تہنا پہ شریئتے زندگی و مَنوکان مبییت، پہ آیان ہم بییت کہ گون ابراہیمئے ایمانا شریکدار انت، پرچا کہ ابراہیم ما سَجھینانی پت انت. اَنچُش کہ نییسگ بوتگ: ”من ترا بازیں کئومانی پت کرتگ.“ گڑا، ہدائے چمان آ مئے پت انت، ہما ہدا کہ ابراہیم آییئے سرا باور کرت، آ کہ مُردگان زندگی کنت و نیستیا گوانک جنت و ہست کنت.

وہدے ہچ آمیئے نیست انت، ابراہیم گون اُمیتواری باور کرت کہ بازیں کئومیئے پت بیت. اَنچُش کہ ہدایا گون ابراہیم گوستگ ات: ”تئی پُشپد و اوبادگ استارانی کساسا باز بنت.“ وہدے وتی بیساہین جسم و جانی چارت، پرچا کہ ابراہیم کم و گیش سد سال ات، یا ہما وہدا کہ سارھئے سنٹی و بیچگی ای دیست، آ وتی باورئے سرا سست نبوت. ہدائے وادھے سرا، ابراہیم ناباور نبوت و شکی نکرت، آ وتی باورئے سرا مہر اؤشتات و ہدایی شان و شوکت دات. سدک ات کہ ہدایا اے واک ہست کہ وتی وادھا پورہ بکنت. پمیشکا چہ ہدائے نیمگا ”پاک و پلگار حساب آرگ بوت“. پاکین کتابئے اے لبز کہ ”حساب آرگ بوت“ تہنا پہ ابراہیم نییسگ نبوتگ، پہ ما ہم نییسگ بوتگ. ما ہم چہ ہدائے نیمگا پاک و پلگار حساب آرگ بین، ما کہ ہدائے سرا باور

کنین کہ آییآ مئے هداوند ایسا چه مُردگان جاہ جنایت. ایسا پہ مئے گناہان، مَرکئے دستا دئیگ بوت و پہ مئے پاک و پلگار کنگا، چه مُردگان جاہ جنایتگ بوت.

هُدا و اِنسانئے نیاما وِشانی

۵ نون کہ باورمندیئے سئوبا پاک و پلگار زانگ بوتگین، چه مئے هداوند ایسا مَسیہئے راہا مئیگ و هُدائے نیاما سُهَل و وِشانی برجہ دارگ بوتگ. چه ایسا مَسیہئے راہا، اے رهمتئے دروازگ هم پہ ما پچ کنگ بوتگ و انون رهمتانی ساہگا اوشتاتگین، وتی اے اُمیتئے سرا گل و شادھی هم کنین کہ هُدائے شان و شوکتا شریکدار بین. تھنا اِشیئے سرا نہ، وتی سگیانی سرا هم گل و شادھی کنین، چیا کہ زانین سگیئے بر و سمر سبر و اوپار انت. اوپار، شکسیت اڈ کنت و شکسیت اُمیت کاریت. اُمیت مارا دلپروش بیگا نیلیت، چیا کہ هُدائے مہر مئے دلا ابر ریچگ بوتگ، چه ہما پاکین روھے راہا کہ مارا بکشگ بوتگ. گیشیتگین و ہدا، مَسیہا وتی ساہ پہ رَدکار و بیهدایان دات، آ و ہدا کہ ما انگت نزور و بیوس اتین. مُشکلا چش بیت کہ کسے پہ نیک و پاکین مردمیا چه وتی ساہا سر بگوزیت، چونہا بوت کنت کسیا اے تھم و جُریت بییت کہ وتی ساہا پہ نیکین مردمیا بدنت. بلہ هدا مئے سرا وتی مہرا چش پدَر کنت: ہما و ہدا مَسیہ پہ مئیگی مُرت کہ ما انگت گنہکار اتین.

پمیشکا، نون کہ ما چه آییئے هونئے راہا پاک و پلگار زانگ بوتگین، انگت دلجمتر این کہ آییئے سئوبا چه هُدائے کھر و گزبا رکنینگ بین. اگن آ و ہدا کہ انگت هُدائے دژمن اتین، چه آییئے چکئے مَرکئے راہا گون آییآ پہ سُهَل و وِشانیآ رسینگ بوتین، گزبا نون کہ پہ سُهَل و وِشانیآ رستگین، سگ دلجمتر این کہ آییئے زندئے سئوبا رکنینگ بین. بلہ نہ تھنا پہ ہمینچکا، ما چه وتی هداوند ایسا مَسیہئے راہا هُدائے سرا پھر بندین، ہما ایسا کہ آییئے سئوبا انون مارا سُهَل و وِشانی رستگ.

آدم و مَسیہ

گزا ہما پیما کہ گناہ یک کسیتئے سئوبا جہانا آتک و مَرک چه گناہا، ہمے ڈئولا مَرک ہم سَجھین مردمانی نیاما شنگ و تالان بوت، چیا کہ سَجھینان گناہ کرت. چه شریتا پیسر، گناہ جہانا هست ات، بلہ اگن شریتے مییت، گناہ ہم حساب نبیت. بلہ انگت، چه آدمآ بگر تان موسایا، مَرکا ہاکمی کرت، تنتنا ہمایانی سرا ہم کہ سرکشی اِش آدمئے ڈئولا نہ ات. آدم ہما کسئے مسال ات کہ آییگی ات.

بلہ بکشش و ٹیکی، ناپرمانیئے پیما نہ انت. اگن یک کسیتئے ناپرمانیئے سئوبا بازیئے مُرت، بلہ هُدائے رهمت و ٹیکی چینچک گیشتر، بازیئے مردمیا سر بوت، اے ٹیکی کہ چه ہما یکین انسانئے رهمتا رست، بزآن چه ایسا مَسیہئیگا. اے ٹیکی، آیکین انسانئے گناہئے آسرئے پیما نہ انت، چیا کہ دادرسی چه یک ناپرمانییا آتک و ۱:۵ وِشانی، بزآن سُهَل، آشتی. ۴:۵ شکسیت، بزآن کردار، اربی و پارسیا ”شخصیت“. ۱۴:۵ تَنَتنا، بزآن هُتا، تان اے هدا کہ.

آسر و آکبتی مئیاری اُت، بلہ بکشش و ٹیکی بازی ناپرمانیان و رند کثیت و پاکی و پلگاری کاریت۔ اگن یکنی ناپرمانیے سؤبا، چه هما یکنیے راها مَرکا بادشاهی کرت، گڑا آ مردم که سرریچین رَهمت و پلگاریے ٹیکیے واهندَ بنت، چه اے یکنیا، بزَن چه ایسا مَسیهے نیمگا، وتی زندا باز گیشتر بادشاهی کنت۔

گڑا هما پئیما که چه یگَ انسانیے گناها سَجھین مردم مئیاریگ کنگ بوتنت، چه یگَ انسانیے نیکن کارا سَجھین مردم پاک و پلگار و زندهے واهندَ بنت۔ هما پئیما که چه یکنیے ناپرمانیا بازی مردم گنهکار کنگ بوت، چه یکنیے پرمانبرداریا بازی پاک و پلگار هم کنگ بیت۔ نون، شَریت اُتک که ناپرمانی گیشتر بیت، بلہ جاهے که گناه گیش بوت، رَهمت هم سرریچتر بوت، تانکه، هما پئیما که گناها چه مَرکے راها بادشاهی کرت، رَهمت هم چه پاکی و پلگاریا بادشاهی بکنت و چه مئے هُداوند ایسا مَسیهے راها مارا دیم په نمیرانین زندا بیارت۔

چه گناها مَرک و گون هُدايا زند

گڑا چه بگوشین؟ گون گناها دیم برئوین تان رَهمت گیشتر بیت؟ هچبر! ما که چه گناها سستگ و مُرتگین، چون بوت کنت که اُنگت گناھانی تھا زند بگوازیین؟ شما نزانیت، وهده ما سَجھین ایسا مَسیهے ناما پاکشودی دئیگ بوتین، گون اییے مَرکا مئے پاکشودی بوت؟

پمیشکا، ما چه پاکشودیے راها مُرتگ و گون اییا کبر کنگ بوتگین، تان هما پئیما که مَسیه چه پتے شان و شوکتا چه مُردگان زندگ کنگ بوت، همه دُتولا ما هم نوکین زندے تھا گام بجنین۔ اگن ما اییے پئیمین مَرکیا گون اییا هور بوتگین، گڑا اَلم اییے پئیمین جاه جنگیا هم گون اییا هور بین۔ ما زانین که مئے کوھنین هستی و زند، گون اییا سلیبے سرا درنجگ بوت تانکه هما جسم و جان بیران بیت که گناھے گلام انت و ما چه اد و رند گناھے گلامیا مکنین۔ پرچا که آکس که مُرتگ چه گناها چُتتگ۔ بلہ اگن گون مَسیها مُرتگین، مارا باور انت که گون اییا زند هم گوازیین۔ ما زانین، مَسیه که چه مُردگان جاه جنانگ بوتگ، نون هچبر نمریت و مَرک چه اد و رند اییے سرا سرزور نبیت۔ آ، گون وتی مَرکا، یکنین رندا په مُدامی، په گناها مُرت و وتی اَنوگین زندا، په هُدايا زندگ انت۔ همه دُتولا، شما هم وتا په گناها مُردگ بزانتیت و چه ایسا مَسیهے راها وتا په هُدايا زندگ بزانتیت۔

پمیشکا مئیلیت گناه شمے زئوال بئوکیں جسم و جانا هاکی بکنت که اییے سلین واهگان پوره بکنیت۔ وتی جسم و جائے بند و بوگان گناھے دستا مدئییت که سلئے سامان بنت۔ شما چه مَرکا دیم په زندا آرگ بوتگیت، نون وتا هُدايے سپرده بکنیت و وتی جسم و جائے بند و بوگان هم هُدايے دستا بدئییت که پاکی و

پلگاریئے سامان ببت. باید انت گناہ شمئے سرا ہاکمی مکنت، پرچا کہ شما شریئئے ساہگا نہ ایت، رھمتئے ساہگا ایت.

پاکی و پلگاریئے گلامی

گڑا چے؟ پمیشکا کہ شریئئے ساہگا نہ این و رھمتئے ساہگا این، گڑا گناہ بکنین؟ ہچبر! وھدے وتا پرمابردارین گلامانی پیما یکیئے دستا دئیئت، آییئے گلام بیت، پرچا کہ چہ ہماییا پرمان زوریئت. اے ہبرا زانیئت؟ یا گناہئے گلام بیت کہ دیم پہ مرکا بارت یا پرمابرداریئے گلام، دیم پہ پاکی و پلگاریا. بلہ ہدائے شگر انت، ہرچنت پیسرا گناہئے گلام اتیت، نون شما پہ ستک دل ہما تالیئمئے پرمابرداری کرتگ کہ آییئے سپردہ بوتگیئت. شما چہ گناہا آرات کنگ و نون پاکی و پلگاریئے گلام بوتگیئت. وتی سرشتا نزور ایت، پمیشکا من اے ہبران گون انسانی مسالیا کنان. ہما پیما کہ شما پیسرا وتی جسم و جائے بند و بوگ پہ ناپاکی و گیش و گیشتر بیوکیئن ردکاریانی گلامیا پیش کرت، نون آیان پہ پاکیئے گلامیا پیش بکنیئت کہ آسر و آکتی پلگاری انت.

آ وھدا کہ شما گناہئے گلام اتیت چہ پاکی و پلگاریئے نیمگا آرات اتیت. گڑا شما چہ آ چیزان چونین سمرے برت کہ نون چہ آیان شرمندگ ایت، آ چیزانی آسر مرک انت. بلہ نون کہ چہ گناہئے نیمگا آرات بوتگیئت و ہدائے گلام ایت، سمرے کہ کٹیئت پلگاری انت و آییئے آسر نمیرانین زند. پرچا کہ گناہئے مڑ مرک انت بلہ ہدائے بکشش نمیرانین زند انت کہ چہ مئے ہداوند ایسا مسیہئے راھا رسیت.

چہ سور و سانگا مسالے

او براتان! زانیئت کہ شریئت تان ہما وھدا انسانئے سرا ہکم کنت کہ انسان زندگ انت؟ من گون ہمایان ہبر کنگا آن کہ شریئا زانت. پہ مسال، شریئئے رھبندا، یک جنے تان ہما وھدا وتی مردئے پابند انت کہ مردی زندگ انت. بلہ اگن مردی مڑت، گڑا آچہ سور و سانگئے رھبندان آرات انت. تان وھدے آییئے مرد زندگ انت، اگن آدگہ مردے بگیئت، زنھکار زانگ بیت. بلہ اگن آییئے مرد بمریت، چہ شریئئے اے رھبندا آرات انت و اگن دگہ مردے بگیئت زنھکار زانگ نبیت.

او منی براتان! ہمے پیما چہ مسیہئے جسم و جائے راھا شما چہ شریئا آرات بوتگ و مڑتگیئت تان دگہ کسیئے بیئت، ہمایئے بیئت کہ چہ مڑدگان جاہ جناینگ بوت، تان پہ ہدایا بر و سمر بیارین. وھدے مئے مہار گنھکاریئن سرشتئے دستا ات، مئے بند و بوگانی تھا ہما پُرگناہین ہئا و ہئوسان کار کرت کہ چہ شریئئے زانگا چست بوتگ اتنت تانکہ پہ مرکا بر و سمر بیارین. بلہ نون ما چہ شریئا آرات بوتگیئن، چہ ہما چیزا مڑتگیئن کہ

پیسرا مارا پابندی کرتی گات، تانکہ چہ روہئے نوکین راہا ہدائے ہزمتا بکنین، چہ شریٹئے نبشتہانی کوہنین راہا نہ.

گوں گناہا گر و چیل

گڑا چے بگو شین؟ شریٹ گناہ انت؟ ہچبر! بلہ اگن شریٹ مہوتین، من نزانٹ گناہ چئے. اگن شریٹا مگو شتین ”تماہ مکن“، من نزانٹ تماہ و لالچ چئے. بلہ گناہا چہ ہما ہکما سوٹ و پائڈگ زرت و منی دلا ہر پئیمین تماہ ای پیدا کرت. چیا کہ چہ شریٹا ڈن، گناہ مرتگ. یک و ہدے من چہ شریٹا ڈن زند گوازینت، بلہ انچش کہ شریٹئے ہکم آتک، گناہ زندگ بوت و من مرتان. من دیست ہما ہکما کہ باید انت زند بیاورتین، پہ من مرکی آورت. گناہا چہ اے ہکما سوٹ و پائڈگ زرت، منا ردی دات و چہ ہمے ہکما کشتی. گڑا، شریٹ پاک انت، ہکمی ہم پاک و نیک و آدل انت. گڑا آچیز کہ نیک انت، منی مرکئے سئوب بوت؟ ہچبر! چہ آ شریٹا کہ وت نیک انت، گناہا منا دیم پہ مرکا برت تان گناہ، گناہ زانگ و پجارگ بیت و چہ شریٹئے ہکما آئیے شری و گندگی بیہساب بیت.

ما زانین کہ شریٹ روہی چیزے، بلہ من نپسانی مردمے آن کہ گلامیئے پئیم گناہئے کرا بہا بوتگان. من وتی جندئے کار و کردان سرید نبان. آکاران کہ کنگ لوٹان نکناش، بلہ ہما کاران کنان کہ چہ آیان نپرت کنان. اگن ہما کاران کنان کہ کنگش نلوٹان، گڑا منان کہ شریٹ شرانت. نون، چہ اد و رند، اے من نہ آن کہ آکارا کنت، اے ہما گناہ انت کہ منی دلا نشتگ. من زانان کہ منا، بزبان منی گنہکارین سرشتا ہچ نیکیے مان نیست. منا نیکیں کار کنگئے واہگ ہست، بلہ کرت نکنان. آنیکین کاران کہ کنگ لوٹان نکناش، بلہ ہما بدین کاران کنان کہ کنگش نلوٹان. اگن من ہما کاران کنان کہ نلوٹان بکنناش، گڑا چہ اد و رند آکارانی کنوک من نہ آن، کنوک ہما گناہ انت کہ منی دلا نشتگ.

پمیشکا اے کانونا گندان کہ و ہدے نیکی کنگ لوٹان، بدی گوں من گوں انت. وتی دل و درونا، چہ ہدائے شریٹا شادان آن، بلہ دگہ کانونے وتی بند و بوگانی تھا گندان کہ گوں منی دلئے کانونا جنگا انت. اے منا گناہئے کانونئے بندیک کنت کہ منی بند و بوگانی تھا کار کنگا انت. اہ کہ من چونین سیہ روچین مردمے آن. کئے منا چہ اے مرکیگین جسما رکینیت؟ ہدائے شگرا گران کہ چہ مئے ہداوند ایسا مسیہئے راہا رگان. ہئو، وتی پگر و ہئالا ہدائے شریٹئے گلامیا کنان، بلہ وتی سرشتا گناہئے کانونئے گلام آن.

چہ پاکین روہا زندگی

نون پہ ہما مردمان ہچ مئیارباریے نیست کہ ایسا مسیہئیک انت. چیا کہ چہ ایسا مسیہئے راہا، زندئے روہئے کانونا منا چہ گناہ و مرکئے کانونا آرات کرتگ. ہما کار کہ شریٹا کرت نکرتگ ات، پرچا کہ

گنہکارینِ سرِشتئے سئو با نِزور بوتگات، آکار ہدایا وت کرت. اے کاری چُش کرت کہ وتی جندئے چُکئی گنہکارینِ انسانئئے دُروشا رثوان دات تان پہ مئے گناہان کُربانیکِ ببیت. اے پیما چہ یگ جسم و جانئئے راہا گناہی مئیبار کرت، تانکہ شریئئے لوٹ مئے جسم و جانا سرجمیا پورہ ببیت، ما کہ گنہکارینِ سرِشتئے راہا نرورین، روہئے راہا زورین. آکہ گنہکارینِ سرِشتئے راہا زورنت، آیانی پگر و ہئیال گون ہما چیژان انت کہ آیانی سرِشتِ لوٹیت، بلہ آکہ روہئے راہا زورنت، ہما چیژانی ہئیالا انت کہ روہش لوٹیت. گنہکارینِ انسانئئے پگر و ہئیالئے آسر مرک انت. بلہ آپگر و ہئیال کہ مہاری روہئے دستا انت آئیئے آسر، زندمان و آسودگی انت. ہما پگر و ہئیال ہدائے دژمن انت کہ مہاری گنہکارینِ سرِشتئے دستا انت. آوتا ہدائے شریئئے دستا ندنت، اے کارا کرت ہم نکنت. آکہ گنہکارینِ سرِشتئے دستا انت، ہدایا وشنود کرت نکنت.

بلہ شما گنہکارینِ سرِشتئے دستا نہایت، روہئے دستا ایت، پرچا کہ ہدائے روہ شمئے دلا نشتگ. اگن کسپا مسیہئے روہ گون مبیٹ، آمسیہئے نہایت، بلہ اگن مسیہ شمئے دلا انت، گڑا شمئے جسم و جان گناہئے سئو با مُرتگ و شمئے روہ پاکی و پلگاریئے سئو با زندگ انت. اگن ہمایئے روہ شمئے دلا انت کہ ایسا مسیہی چہ مرکا رند جاہ جنائنت، گڑا آکہ مسیہی چہ مُردگان جاہ جنائنت، شمئے زئوال بئیوکین جسم و جانا ہم چہ وتی ہما روہا زند بکشیت کہ شمئے دلا نشتگ.

او براتان! گڑا ما وامدار این، بلہ گنہکارینِ سرِشتئے وامدار نہایت کہ آئیئے حسابا زند بگوازینین. چیا کہ اگن شما گنہکارینِ سرِشتئے راہا بگریٹ، مریت. بلہ اگن چہ روہئے راہا وتی سرِشتئے گناہ و بدکاریان بکشیت، زندگ مانیت. آسجھین مردم ہدائے چُک انت کہ ہدائے روہ آیانی رھشون انت. شمارا گلامی روہے نرستگ کہ پدا بترسیت، شما پہ چُکئی زورگ بوتگیت و ہدایی روہ شمارا رستگ. چہ ہمے روہا کوکار کنین ”آبا، او پت!“ روہئے جند گون مئے ارواہا گواہی دنت کہ ما ہدائے چُک این. نون اگن ما ہدائے چُک این، گڑا میراس ہم برین، چہ ہدایا میراس برین و گون مسیہا ہم میراس این. چیا کہ اگن ما پہ راستی آئیئے سکی و سوریان ہمراہ ببین، گڑا آئیئے شان و شئوکتا ہم شریکدار بین.

ہدائے مہر و مئے آیوکین شان و شئوکت

منی حسابا، اے زمانگئے سکی و سوری، آشان و شئوکتئے دیما ہچ نہ انت کہ پہ ما پدّر بئیگی انت. چیا کہ سجھین ہستی، پہ بیسبری ہمے ودارا انت کہ ہدائے چُک کدین زاهر کنگ بنت. سجھین ہستی ناہودگیئے دستا دئیگ بوت. اے چہ ہستیئے جندئے واہگ و زرایا نبوت، چہ ہمایئے واہگ و زرایا بوت کہ ہستی ای ناہودگیئے چیرا چیر تریت، بلہ گون اے اُمیتا کہ ہستیئے جند چہ زئوالیئے گلامیا آرات و ہدائے چُکائی آزائیئے شان و شئوکتا شریکدار بیت. ما زانین کہ سجھین ہستی انگت چہ زَنک و زایگئے دردان نالگا انت.

تھنا ہستی نالگانہ انت، ما وت ہم کہ چہ روہئے اٹولی بر و سَمرا شریکدار بوتگین، وتی درونا نالگا این، ہمے وھدا کہ پہ بیسبری و دارا این کہ مارا پہ چُگی بزوریت، تانکہ مئے جسم و جان آزات کنگ بییت۔ ما گون ہمے اُمیتا رُکینگ بوتگین، بلہ اُمیتے کہ سرجم بوتگ، نون اُمیت گوشگ نبیت۔ چوں بوت کنت مردم ہما چیڑے اُمیتا بییت کہ ہست انتی؟ اگن ہما چیڑے اُمیتوار بیین کہ انگت مارا نیست، گڑا پہ سبر آئیے و دارا بین۔ ہمے پئیما روہ مئے نزوریانی تھا مارا کُمک کنت، چیا کہ ما نزانین چوں و پہ کجام چیڑان دوا بکین، بلہ روہئے جند گون انچین نالگان پہ ما نیامجیگری کنت کہ لبزیش بیان کرت نکنت۔ آ کہ مئے دلان پئییت پاکین روہئے پگر و ہئیالان زانت، چیا کہ روہ گون ہڈائے واہگ و رزایا پہ پلگارتگینان نیامجیگری کنت۔

ما زانین، ہڈا سَجھین چیڑان پہ وتی دوست داروکانی شری و ایمنیا کار بندیت، پہ ہمایان کہ ہڈائے مکسدا گوانک جنگ بوتگ انت۔ ہڈایا آچہ پیشا زانتنت و چہ پیسرا انچشی گیشینتنت کہ آئیے چُکئے داب و دروشما بینت، تان آچک بازین براتانی اٹولی بییت۔ آ کہ ہڈایا چہ پیسرا گیشینتنت، گوانکی ہم جنتت، آ کہ ہڈایا گوانک جنتت، پاک و پلگاری کرتنت و آ کہ پاک و پلگاری کرتنت، شان و شوکتی ہم دانتنت۔

اے چیڑانی بارئوا چے بگوشین؟ اگن ہڈا گون ما گون انت، کئے مئے دژمن بوت کنت؟ آ کہ وتی چُکئے پرواہی نکرت و پہ مئیگی چہ آییا سر گوست، گون آییا ہئوار، آدگہ سَجھین چیڑان ہم مارا ندنت؟ ہڈائے گچین کرتگینان کئے بھتام جت کنت؟ اے ہڈا انت کہ پاک و پلگار کنت۔ کئے مئیباریئے ہکما برت کنت؟ ایسا مسیہ، ہما انت کہ مُرت و، ہئو، چہ مُردگان جاہ جناینگ بوت، ہما کہ ہڈائے راستین کشا انت و آئیے درگاھا پہ ما نیامجیگری کنت۔ کئے مارا چہ ایسا مسیہئے مہرا جتا کرت کنت؟ سگی و سوری یا پریشانی، آزار یا ڈُگال، جاندری، ہتریا زہمئے زراب؟ انچش کہ نبیسگ بوتگ:

تیی سئوبا سَجھین روجا گون مرکا دیم پہ دیم این و

کُربانیگین پسانی پئیما حساب آرگ بین۔

انہ، مارا اے سَجھین چیڑانی تھا چہ ہمایئے راھا مزین کامیابیے رسیت کہ گون ما مہری کرتگ۔ من دلجم و سدک آن کہ نہ مرک، نہ زند، نہ پریشتگ، نہ ہاکم، نہ اٹوگین و نہ آیوگین چیڑ، نہ واک و زور، نہ بُری، نہ جہلی و نہ سَجھین ہستیئے دگہ چیڑے مارا چہ ہڈائے ہما مہرا جتا کرت کنت کہ چہ مئے ہڈاوند ایسا مسیہا مارا رسیت۔

۲۶:۸ نیامجیگری، بزانت سہل و سلاہکاری۔ ۲۷:۸ ”پلگارتگین“ ہما مردم انت کہ گون ایسا مسیہئے ہونا چہ وتی گناہان شودگ و پاک کنگ بوتگ و اے ڈٹولا پہ ہڈایا در چنگ بوتگ انت۔ ۲۸:۸ یا: ”ما زانین، سَجھین چیڑ پہ ہڈادوستانی شری و ایمنیا گون یکدومیا کارا انت،“... ۳۵:۸ ڈُگال، بزانت کھت، ہشکسالی۔ ۳۶:۸ زبور ۲۲:۴۴۔

ہدایہ گچین

۹ من چہ مَسِیہے ارواہ و جَبینا راستِ گوْشان و دروْگ نَبندان، منی دل و درون چہ پاکین روہا اے ہبرئے شاہدیا دنت کہ منا سۆزناکین اندوہ و مُدامین دردے دلا انت۔ دریچا وتی ہمرگ و ہمزاتین براتانی ہاترا، من نالت کنگ بوتینان و چہ مَسِیہا بسستینان۔ آ، اسرائیلی انت کہ پہ چُکّی زورگ بوتگ انت۔ شان و شئوکت، اهد و پئیمان، شَرِیتئے رسگ، پرستشئے راہ و رَہبند و ہدائے لبز و کرار ہمایانینگ انت۔ بُنیپرک ہمایانینگ انت و مَسِیہ ہم کہ سَجھینانی ہدا انت، جسمی حسابا چہ ہمایانی نسل و پَدْرِیچا انت۔ آیا مُدام ستا و سنا بات۔ اُنچش بات۔ آمین۔

چُش نہ انت کہ ہدائے ہبرا پرؤش وارنگ۔ چیا کہ ہر بنی اسرائیلی، اسرائیلی نہ انت۔ ابراہیمئے ہر چُک و نُماسگے آییئے راستین اوبادگ نہ انت۔ بلہ ”تئی نسل و پَدْرِیچ چہ اساکا حساب آرگ بیت۔“ اے چیڑ پیش داریت کہ ہدائے چُک آنہ انت کہ جسمی چُک انت۔ وادہ داتگین چُک ابراہیمئے نسل و پَدْرِیچ حساب آرگ بنت۔ پرچا کہ وادہ و کرار چُش ات: ”گیشینتگین و ہدا پَرْتَران و سارہا مردین چُکے بیت۔“ تھنا ایش نہ ات، گون رِبگایا ہم ہمے پئیمین چیڑے بوت، و ہدے آپہ وتی جاڑین چُگان لاپ پُڑ بوت۔ آیانی پت ہم ہمایکین ات، بزان مئے بُنیپرک اساک۔ بلہ چہ اشیا پیسر کہ چُک پیدا بنت و نیکی یا بدی بکننت، رِبگایا گوْشگ بوت کہ ”مستریں کستریئے ہزمتا کنت۔“ اے ڈٹولا بوت تان ہدائے ارادہ چہ گچینکاریا برجہ دارگ بییت، بلہ چہ کار و کردئے راہا نہ، چہ ہمایئے راہا کہ انسانا گوانک جنت۔ اُنچش کہ نیسیگ بوتگ: ”آکوب منا دؤست ات و چہ ایسوا نپرئن کرت۔“

گڑا چے بگوْشین؟ ہدا نانساپ انت؟ ہچبر! چیا کہ گون موسایا گوْشیت: ”اگن بلوْٹان گون یگیا مہربان بان، گون آیا مہربان بان و اگن بلوْٹان کسئیئے سرا رَہم بکنان، آییئے سرا رَہم کنان۔“ بزان، اے انسانئے واہگ و وس کنگئے سرا نبیت، رَہم کنگ ہدائے دستا انت۔ پرچا کہ پاکین کتاب گون پرتونا گوْشیت: ”من ترا پہ اے مکسدا مزنی داتگ کہ چہ تئو وتی زور و واکا پیش بداران تانکہ منی نام سَجھین زمینا جار جنگ بییت۔“ گڑا بزان، ہدا ہرکسئے سرا کہ بلوْٹیت رَہم کنت و ہرکسئے دلا کہ بلوْٹیت سِنگ کنت۔

ہدائے کھر و رَہمت

چہ من جُست کئے: ”گڑا ہدا چیا انگت مارا ایڑ جنت؟ آییئے ارادہئے دیما کئے اوْشتات کنت؟“ بلہ، او انسان! پہ راستی تئو کئے ائے کہ گون ہدایا یک و دو بکنئے؟ اے شَرین ہبرے کہ اڈ کرتگینے وتی اڈ کنوکا

بگوشیت: ”چیا منا اے پیما اڈت کرتگ؟“ کوزھگرا اے هک نیست کہ چہ گلئے یکن چنکا درپے پہ الکاپین و درپے پہ انچاین کاریا اڈ بکنت؟

گڑا چے؟ هرچنت هُدايا وتی کهر و گزب پیش دارگ و وتی واک و کدرت پدّر کنگ لوٹت، بلہ انگت آییے اہتیارا ات، گون مزین اوپارے آ مردمان بسگیت کہ کهر و گزبے چیرا اتنت و گار و گمسار بیگئے لاهک. گڑا چے؟ بلکین آیا چش کرتگ تان وتی شان و شوکتا ہما مردمان پیش بداریت کہ آییے رھمتے چیرا ات، ہما مردم کہ هُدايا پیسرا پہ شان و شوکتا تیار کرتگ انت. ما ہم کہ هُداے گوانک جتگین این اے رھمتے چیرا این، تھنا چہ یھودیانی نیاما گوانک جنگ نبوتگین، چہ درکئومانی نیاما ہم گوانک جنگ بوتگین. انچش کہ ہوشا نبیے کتاب گوشیت:

”ہما کہ منی کئوم نہ ات، من آیا وتی کئوم گوشان،

ہما کہ منی دُردانگ نہ ات من آیا وتی دُردانگ گوشان.“

انچش ہم:

”ہما جاگھا کہ گون آیان گوشگ بوت: ’شما منی کئوم نہ ایت،‘

اودا آ، زندگین هُداے چک گوشگ بنت.“

اسرایلے بارئوا ایشیا نبی جار جنت و گوشیت:

”بل کہ بنی اسرایلے چک، دریائے ریکانی کساسا باز ببنت،

بلہ چہ آیان تھنا یک گسانین پشت کپتگین بھرے رکیت.

چیا کہ هُداوند زمینے سرا وتی شئور و هکما پہ تیزی و مہکمی برجاہ کنت.“

ہما پیما کہ ایشیا نبیا پیشگوئی کرتگ:

”اگن لشکرانی هُداوندا پہ ما نسل و پدريچ مہ اشتین،

گڑا ما ہم سدومے مردمانی پیما بوتگ اتین و

مئے آسر ہم گمورھتے مردمانی آسر ات.“

اسرایلے ناباوری

نون چے بگوشین؟ ہما درکئوم کہ پہ پاکی و پلگاریا جھدش نکرت، پاکی و پلگاریا اش رست، ہما پاکی و پلگاریا کہ چہ باورا کثیت. بلہ اسرایلیان کہ چہ شریٹے راھا پہ پاکی و پلگاریا جھد کرت، چہ شریٹے راھا پہ پاکی و پلگاریا نرستنت. پرچا چش بوت؟ پمیشکا کہ آیانی جھد، باورے سرا نہ ات، کار و کردے سرا ات. آیان مان گیشینوکن سینگے سرا نگل وارت. انچش کہ نبشته انت:

”من سہیونا سینگے ایڑ کنان کہ مردمان ٹگلینیت،

تلارے کہ آیان دئور دنت،

هرکس کہ آییئے سرا باور بکنت پشل و شرمندگ نبیت۔“

چہ ہدائے نیمگا پاکی

۱۰ او براتان! منی دلئے ارمان و دوا گون ہدایا پہ اسرائیلیان ہمیش انت کہ آبرکنت۔ من پہ آیان گواھی دات کنان کہ آپہ ہدایا ہدووناک و پرجوش انت، بلہ آیانی اے ہدووناکی چہ شریں زانت و زانگیا نہ انت۔ چہ آ پاکي و پلگاریا ناسہیگ و ناسرید اتنت کہ چہ ہدائے نیمگا انت و وتی جندئے پاکي و پلگاریئے جوڑینگئے جھدا اتنت، ہمیشکا وتا آپاکي و پلگاریئے دستا ناداتگش کہ چہ ہدائے نیمگا انت۔ مسیہ، شریئتے سرحمی و ہلاسی انت۔ آسراش انت، هرکس کہ باور کنت، پاک و پلگار زانگ بیت۔

رگگئے راہ

ہما پاکي و پلگاری کہ چہ شریتا کثیت، آییئے بارئوا موسا چش نبیسیت: ”هرکس کہ اے ہکمانی سرا کار کنت گون اشانی دارگا زندگ مانیت۔“ بلہ آپاکي و پلگاری کہ چہ باورا کثیت، اے ڈئولا گوشتیت: ”وتی دلا مگوشتیت کئے آسمانا رتوت؟“، بزانت کہ مسیہا جہلاد بیاریت، ”یا کئے جہلین کبرا ایڑ کپیت؟“، بزانت کہ مسیہا چہ مردگان بزراد بیاریت۔ گڑا چے گوشتیت؟ ”لبزتئی نزیگا انت، تئی لئٹانی سرا و تئی دلئے تھا انت“، بزانت باورئے ہما لبز کہ ما آیا جار جنین۔ اگن گون دپا بمنئے کہ ایسا ہداوند انت و پہ دل باور بکنئے کہ ہدایا آچہ مردگان جاہ جنایتنگ، رگینگ بے۔ چیا کہ انسان پہ دل باور کنت و پاک و پلگار زانگ بیت، گون زبانا ہم منیت و اے پیما رگیت۔ چیا کہ پاکین کتاب گوشتیت: ”هرکس آییئے سرا باور بکنت ہچبر شرمندگ نبیت۔“ اے بارئوا یہودی و یونانیئے نیاما پرک و پیرے نیست۔ چیا کہ ہمے یکین ہداوند، سجهینانی ہداوند انت و پہ ہما درستیگین مردمان بیکساس سکی و بکشوک انت کہ آیا تئوار کنت۔ چیا کہ ”هرکس ہداوندئے ناما تئوار بکنت، رگیت۔“

نون چوں یکیا تئوار بکنت کہ آییئے سرا باورش نکرتگ؟ و چوں یکئیئے سرا باور بکنتت و ہدے آییئے بارئوا چیڑے نہ اشکتگش؟ و چوں بشکنتت اگن کسے آیانی کرا اے جارا مجنت؟ و چوں جار بجننت اگن رتوان دئیگ نبوتگ انت؟ انچش کہ نبشتہ انت: ”وشکدم انت آ مردم کہ وشین مستاگ کارنت۔“

۳۳:۹ ادا سنگ پہ ایسا مسیہا اشارہ۔ ۳۳:۹ تلار، بزانت مہر و مزین سنگ، سنگین کوھی ٹگر۔ ۳۳:۹ اشیا نبیئے کتاب ۱۴:۸؛ ۱۶:۲۸۔ ۲:۱۰ ہدووناک، بزانت واہگذار، آرمانی، لوٹوک، دلمانگ۔ ۵:۱۰ لاویان ۵:۱۸۔ ۶:۱۰ موسائے واز ۱۲:۳۰۔ ۷:۱۰ موسائے واز ۱۳:۳۰۔ ۸:۱۰ موسائے واز ۱۴:۳۰۔ ۱۱:۱۰ اشیا نبیئے کتاب ۱۶:۲۸۔ ۱۲:۱۰ سکی، بزانت بکشندہ، اردو و پارسیا ”سخی“۔ ۱۳:۱۰ یوبیل نبیئے کتاب ۲:۲۲۔ ۱۵:۱۰ اشیا نبیئے کتاب ۷:۵۲۔

بلہ بازیئیا اے و شین مستاک نمّتگ، چیا کہ اِشئیا نَبی گو شیت: ”او هُداوند! مئے پئیگامئے سرا کئیا باور کرت؟“ گڑا بزبان کہ باور، چہ پئیگامئے گوش دارگا کئیت و پئیگامئے گوش دارگ، چہ مَسیہئے مِستاگئے جار جنگا.

بلہ نون جُستَ کنان: ”آیان نہ اشکتگ؟“ اَلَم اشکتگش، پرچا کہ:

”آیانی تئوار سَجھین دنیا یا شتگ و

آیانی ہبر جھانئے گڈی مرز و سیمسران سر بوتگ آنت.“

پدا جُستَ کنان: ”اسرائیل سرپد نبوتگ؟“ ائولا، موسا چہ هُدائے کئولا گو شیت:

”من شمارا ہما مردمانی هَسدِیگ کنان کہ کئومے نہ آنت؛

شمارا گون ناسرپدین کئومے هِژمناک کنان.“

گڑا، اِشئیا نَبی پہ دلیری و تمردی چہ هُدائے کئولا گو شیت:

”منا ہمایان در گیتک کہ منی شوہازا نہ اتنت،

من وتا پہ ہمایان پَدَر کرت کہ منی جُست و پُرسا نہ اتنت.“

بلہ اسرائیلئے بارئوا گو شیت:

”سَجھین رُوجا من وتی دست،

دیم پہ ناپرمان و بَرهلا پین کئومیا دُراج کرتگ.“

هُدایا وتی کئوم یلہ نکرتگ

نون جُستَ کنان، هُدایا وتی کئوم دئور داتگ و یلہ کرتگ؟ ہچبر! چیا کہ من وت ہم اسرائیلیے آن، چہ ابراہیمئے نسل و پدیرچا آن و بنیامینئے کبیلہا. هُدایا وتی کئوم کہ چہ پیسرا زانتگ، دئور ندادتگ. نزانیت پاکین کتاب الیاس نبیئے بارئوا چے گو شیت؟ آ، چہ پیما اسرائیلئے ہلاپا هُدائے کِرا دزبندی کنت؟ گو شیت: ”او هُداوند! اِشان تئیی نَبی کُشتگ آنت و تئیی کُربانجاہ وئیران کرتگ آنت. پَشت کپتگین تھنا من آن و نون منی کُشگئے رندا آنت.“ بلہ هُدائے پَسئو پہ آیا چے آت؟ ”من پہ وت ہیت ہزار مردم اِشتگ کہ بَہلئے دیم کونڈان نکپتگ آنت.“ ہمے پیما، مروچی ہم لہتین چُشین پَشت کپتگ کہ چہ رھمتئے راہا گچین کنگ بوتگ آنت. اگن گچین چہ رھمتئے راہا انت، گڑا چہ اد و رند چہ کار و کردا نہ انت، اگن چہ کار و کردا بوتین، گڑا چہ اد و رند رھمت، رھمت نبوتگ آت.

۱۶:۱۰ اِشئیا نَبیئے کتاب ۱:۵۳. ۱۸:۱۰ زبور ۴:۱۹. ۱۹:۱۰ موسائے واز ۲۱:۳۲. ۲۰:۱۰ اِشئیا نَبیئے کتاب ۱:۶۵. ۲۱:۱۰ اِشئیا نَبیئے

کتاب ۲:۶۵. ۳:۱۱ بادشاہانی ائولی کتاب ۱۰:۱۹، ۱۴. ۴:۱۱ بَہل، بزبان دَرکئومانی یک بئے. ۴:۱۱ بادشاہانی ائولی کتاب ۱۸:۱۹.

گڑا چے؟ آچیز کہ اسرائیل آئیے شوہازا ات نرستی، گچین کرتگینان رست بلہ آدگرانی دل سنگ بوت. انچش کہ نبشته انت:

”ھدایا آ کاهل و سستین روھے دانت،

چمی دانت کہ مگندنت و

گوشی دانت کہ مہاشکننت،

تان مروچيگين روچا.“

داوودا ہم گوشتگ:

”آیانی پرزونگ پہ آیان دام و تلکے بات،

ٹگل دئیوکین سنگ و سزا و آزایے بات،

چمش تھار باتنت تان مگندنت و

سرینش تان آبد کُمپ و چوٹ بات.“

گڑا جُست کنان، آیان انچش ٹگل وارنگ کہ بکپنت و پدا پاد آتک مکننت؟ ہچبر! آیانی ٹگل ورگئے سئوبا رگگ پہ درکئومان آتکگ تان اسرائیلیانی ہسد پاد بیئیت. اگن آیانی ٹگل ورگ پہ دنیا یا برکت بوت و آیانی پرؤش و تاوان پہ درکئومان گنجے، گڑا آیانی سرجمین ہور بییگ چوینن مزینن برکتے کاریت.

او درکئومان! انون گون شما ہبر کنان. نون کہ منی کاسیدی گون درکئومان انت، وتی ہزمتا پُرازش زانان، پہ اے امیتا کہ وتی جندئے مردمان ہسدیگ بکنان و اے پیما چہ آیان لھتینا برکینان. چیا کہ، اگن آیانی دئور دئیگ جھائے سھل و وشانی انت، گڑا آیانی زورگ چہ مُردگان زندگ بیگا آبیڈ، چے بوت کنت؟ اگن ہمیرئے ہما چانگ پاک بییت کہ ائولی بر و سمر انت، گڑا بزانترونئے سجھین نگن ہم پاک آنت، اگن ریشگ پاک بییت ٹال ہم پاک آنت.

اگن درچکئے لھتین ٹال پرؤشگ و سندگ بوتگ و تتو کہ جنگلی زئیتونئے ٹالے ائے، آدگہ ٹالانی نیاما گون درچکا پیوند جنگ بوتگئے و نون زئیتونئے ریشگئے پُرزورین شیرگا شریکدار ائے، آٹالانی پُشتا پھر مبند. اگن چش کنئے، مشموش کہ تتو ریشگ نداشتگ، اے ریشگ انت کہ ترا داشتگی. نون بلکین بگوشئے: ”آ ٹال پرؤشگ و سندگ بوتنت تان من پیوند جنگ بیان.“ راست انت. آٹال سندگ بوتنت کہ ناباور آنت، بلہ تتو چہ باورا اوشتاتگ و مہر ائے. گروناک مئے و پہ ترس زند بگوازین. چیا کہ اگن ھدایا درچکئے آسلیگین ٹالانی اوپار نکرت، تئی اوپارا ہم نکنت. نون ھدائے مہربانی و ترندیا بچار، ترندی پہ ہمایان انت کہ کپتگ آنت و مہربانی پہ تتو انت، اگن آئیے مہربانیانی ساہگا بمانئے. اگن نہ، تتو ہم گڈگ بئے. آہم، اگن وتی ناباورئے

سرا مماننت، پئیوند جنگ بنت، چیا کہ ہدایا آیانی پدا پئیوند جنگئے واک و توان هست. تتو چہ ہما جنگلی زئیتونئے درچکا گڈگ بوتگئے کہ وتی زاتا جنگلی انت و وتی زاتئے ہلاپا گون کشتگین زئیتونا پئیوند جنگ بوتگئے. گڑا ہما کہ اے زئیتونئے اَسلیگین ٹال انت، چہ پئیما پہ ارزانی گون وتی جنڈئے درچکا پدا پئیوند جنگ بوت نکنت؟

اسرائیلئے رگینگ

او براتان! چو مبيت وتا چہ وتی کڈ و کساسا مستر بزانتت. پمیشکا نلوٹان چہ اے رازا ناسرید بیت کہ اسرائیلئے یک بھریئے سرا سکدلی تان ہما وهدا آتکگ کہ درکتوم سرجمیا بیانت گون. اے پئیما، نون سجهین اسرائیل رگیت، ہما ڈٹولا کہ نبشته انت:

”رگینوک چہ سہیونا کئیت و

گمراہیا چہ آکوبئے پدريچا دور کنت.“

”گون آیان منی اهد و پئیمان ہمیش بیت،

وهدے آیانی گناہان دور کنان.“

بنی اسرائیلی وشین مستاگئے حسابا، پہ شمئیگی ہدائے دژمن انت بلہ گچینکاریئے حسابا، آپہ وتی بُنیروکانی ہاترا ہدائے دوست انت. چیا کہ ہدا وتی ٹیکیا پیچ نگیت و وتی گوانکا پر نترینیت. ہما پئیما کہ یک وهدے شما ہدائے ناپرمان اتیت بلہ انون چہ اسرائیلیانی ناپرمانیا، ہدائے مہر و رہمت شمارا رست، نون آ ناپرمان بوتگ انت تانکہ چہ ہما رہمتا کہ شمارا رستگ، آیان ہم رہمت برسیت. چیا کہ ہدایا سجهین مردم ناپرمانیئے بندیگ کرتگ انت تانکہ سجهینانی سرا رهم بکنت.

ہدائے حکمت

پُکٹو! ہدائے گنج و حکمت و زانتئے جھلانکی چینچک باز انت.

آییئے شعور و سلاہ چہ زانگ و در گيجگا دور انت و

راہی چہ شوہازا ڈن!

”کئیا ہداوندئے پگر زانتگ و

کئے آییئے سر و سوج دئیوک بوتگ؟“

”کئیا آیارا چیڑے داتگ

کہ بدلا چیڑے بگیت؟“

چینا کہ ہر چیز چہ ہمایئے نیمگا انت و چہ آئیئے سئو با و پہ ہماییا انت. تان ابد شان و شئوکت ہماییا سر بات. انچش بات. آمین.

زندگین گربانیگ

۱۲ او براتان! منی دزبندی گون شما اش انت کہ گون هُدائے رَهمتانی چارگا، وتی جسم و جانا چو زندگین گربانیگیا پیش بکنیت کہ پاک و پلگار انت و هُدایا پَسند بیت. اے شمئے روہانیین پرستش انت. گون اے دنیا یا ہمرنگ و ہمدروشم بییت، چہ وتی پگر و پهمئے نوک کنگئے راہا بدل بییت، تان شما بزانییت و گیشینت بکنیت کہ هُدائے واہگ چے انت، کجام چیز شرّ، کامل و هُدایا پَسند انت.

گون ہما رھمتا کہ منا بکشگ بوتگ شما سَجھینان گوشان، ہمینچک کہ ہستیت وتا بُرتر مزانییت. وتی بارئو پہ شری و راستی شئور ببرییت و وتا برابر گون ہمینچک باورا کساس بکنیت کہ هُدایا پہ شما گیشینتگ. ہما دابا کہ مئے یکنین جانا، بازیں بند و بوگ هست و سَجھین بند و بوگانی کاریگے نہ انت، ما کہ باز این، مسیہئے ارواہ و جبینا یکنین جسم و جان این و چہ ما ہریگے، یکدومیئے بند و بوگ انت. برابر گون اے مہر و رھمتا کہ مارا دئیگ بوتگ، تھر تھریں هُدایی دادانی واہند این. اگن کسینا پیگمبریئے ٹیکی رستگ، آییہا برابر گون وتی باورا کار ببندییت، اگن ہزمت کنگ انت ہزمت بکنت، اگن تالیم دئیگ انت تالیم بدنت، اگن دلبڈی دئیگ انت دلبڈی بدنت، اگن دگرانی زلورتانی پورہ کنگ انت گون دسپچی کُمک بکنت، اگن پیشوایی و سروکی انت گون شریں دلگوشداری و جُھدیا سروکی بکنت، اگن مہر و رھم انت گون وشین دلے مہر و رھم بکنت.

مہر

شمئے مہر باید انت زگر و پہ دل بییت، چہ بدیا نپرت بکنیت و گون شری و نیکیا بلچیت. گون براتی مہرے، یکدگرا دوست بداریت، پہ شرپ و ازت کنگا چہ یکدومیا دیماتر بییت. ہچ کارئے تھا سُستی مکنیت، وتی روہا پُرجوش بییت، هُداوندئے ہزمتا بکنیت. پہ اُمیتواری گل و شادھی بکنیت، سکینانی تھا سبر و اوپار پیش بداریت و وتی ڈوایان مہر بوشیتیت. هُدائے پلگار تگین مردمانی حاجتان پورہ کنگا شریکدار بییت و وتی لوگئے دروازگا پہ درامدانی مہمانداریا پیچ بکنیت.

اگن کسے شمارا آزار برسیینیت پہ آییہا برکت بلوٹیت، برکت بلوٹیت و نالت مکنیت. اگن کسے شادھی کنت گون آییہا شادھی بکنیت و اگن کسے گریت گون آییہا بگریویت. گون یکدومیا پہ ہمدلی و ہمسکتی زند بگوازیینیت. پھر و شان مکنیت، گون کمترینان ہمراہ بییت و وتا باز اگلمند مزانییت. گون کسا بدیئے بدلا بدی مکنیت. گون ہما کاران دلگوش بییت کہ ہرکسے چمان شرّ انت. تان ہما ہڈا کہ شمئے دستا بییت، گون ہرکسا

پہ سہل و آرامی زند بگوازینیت. او دوستین دُردانگان! ہچبر بیگری مکنیت، گہرا پہ ہدایا بلیت. چیا کہ نبشته
 انت: ”ہداوند گوشیت: ’بیڑے گرگ منی کار انت، سزا دئیوک من آن.“ اشیئے بدلا:
 ”اگن تئی دژمن شدیگ انت، وراکی بدئے،

اگن تئیگ انت، آپی بدئے،

کہ گون وتی اے کارا، آییئے سرا روکین جل و اشکر مچ کئے.“

مئیل بدی تئی سرا سردست بییت، گون نیکیا بدیئے سرا سردست بیئے.

ہکومتئے پرمانبرداری

۱۳ ہرکس وتا ہکومتئے چپردست بمنیت، پرچا کہ چہ ہدائے نادینتگینا ابید، ہچ واک و اہتیارے نیست
 و ہر واک و کدرتے کہ هست، ہدایا نادینتگ. ہمیشکا، ہرکس کہ چہ ہکومتا سرکشئی کنت، ہدائے
 نادینتگینئے ہلاپا پاد آتکگ و ہرکس کہ سرکشئی بکنت، وتی سرا مئیارباری کاریت. آ کہ شرین کار کنت،
 آیان چہ ہکومتا ترسے نیست، بلہ سلکار چہ آییآ ترسنت. اگن لوٹئے چہ ہکومتئے ترسا آزات بیئے، گڑا شرین
 کار بکن و آترا منیت و ستا کنت. پہ تئی شریا، ہکومت ہدائے ہزمتکار انت، بلہ اگن بدکاری کئے، چہ آییآ
 بئرس چیا کہ زہم مپت و بے سئوب آییئے دستا نہ انت. آ ہدائے ہزمتکار انت، سزا دئیوکے کہ پہ بدکاران گہر
 کاریت. گڑا، باید انت ہکومتئے چپردست بیئے، تہنا چہ گہرئے ترسا نہ، چہ وتی جبین و وجدانا ہم. پہ ہمے
 سئوبا سنگ و مالیات ہم دئییت، پرچا کہ ہاکم ہدائے ہزمتکار انت و وتی و ہدا پہ ہمے کارا دئییت. ہرکسئے
 ہگا باید انت بدئییت. اگن سنگ و مالیاتو پر انت، باید انت بدئییت، اگن رسد پر انت، گڑا رسدا بدئییت. اگن
 ازت انت، ازت بکنیت و اگن شرپ انت، شرپ.

پہ یکدومیا مہر

ہچکسئے دین شمارا پر مبییت. شمئے دینکاری تہنا گون یکدگرا مہر کنگ انت؛ چیا کہ ہرکس گون دومیا
 مہر کنت، آییآ شریت برجاہ داشتگ. پرچا کہ ”زنا مکن“، ”ہون مکن“، ”دزی مکن“، ”تماہ مکن“ و آدگہ
 ہکم گون ہمے ہبرا گونڈ گرگ بنت: ”گون وتی ہمساہگا وتی جندئے پیما مہر بکن.“ مہر گون ہمساہگا
 بدی نکت. ہمیشکا مہر کنگ، شریتئے سرجمی انت.

آنچش ہم، شما انوگین و ہدا زانیت کہ نون آساہت آتکگ کہ چہ و ابا پاد بیایت و ہزار بییت. چیا کہ نون مئے
 رگگ چہ آ و ہدئے ہسابا نزیکتر انت کہ ما ائولا باورمند بوتگ آتین. شپ، دیم پہ ہلاسیا انت و روچ نزیگ.

۱۹:۱۲ موسائے واز ۳۲:۳۵. ۲۰:۱۲ آییئے سرا روکین جل و اشکر مچ کئے، بزآن آییآ پشل و شرمندگ کئے. ۲۰:۱۲ سُلئیمانئے
 بتلانی کتاب ۲۱:۲۵-۲۲. ۷:۱۳ رسد، بزآن چہ ڈگارانی بر و سمران یک بھرے. ۹:۱۳ دررئو ۲۰:۱۳-۱۵، ۱۷؛ موسائے واز ۵:۱۷-۱۹،
 ۲۱. ۹:۱۳ موسائے واز ۱۹:۱۸.

نون بیایت تہاروکیئے کار و کردان یلہ کنین و رُژنایئے زُرہا بپوشین۔ بیایت شریدارین زندے بگوازینین، ہما زند کہ رُوچئے رُژنایا گوازینگ بیت، چُشین زندے مگوازینین کہ پہ ایاشی، ہنوش و ملار، ویلانکی، لندری، پسات و ہسد بیت۔ اشانی بدلا، ہداوند ایسا مسیہا وتی پوِشاک بکنیت و وتی گنہکارین سَرشتے واہگانی سَرجم کنگئے پد و رندا مبیئت۔

نزورین باورمند

۱۴ نزورین باورمندا وِشاک کنیت و بزوریت و نگیشتگین ہبرانی سرا گون آیا جیڑہ مکنیت۔ یکیئے باور آیا ہر چیڑئے ورگا کَلیت، بلہ دومی کہ باوری نزور انت تہنا سبزی وارت۔ آ کہ ہر چیڑ وارت، دومیا پہ آییئے پھریز کنگا کم آرزش مزانت و آ کہ پھریز کنت، آ دگرئے سرا کہ ہر وراک وارت ہکم مبریت، چیا کہ ہدایا، آ وِشاک کرتگ و زرتگ۔ تئو کئے ائے کہ دگریئے ہزمتکارئے سرا ہکم بڑئے؟ آ وتی جندئے ہدابندئے پیشگاہا اوشتیت یا کپیت۔ بلہ بزانت کہ اوشتیت، چیا کہ ہداوندا اے واک ہست کہ آیا ہداریت۔

کسے یک رُوچیا چہ دگہ رُوچیا شرتز زانت و دگریئے دلا سَجھین رُوچ یک آنت۔ ہرکس وتی دلئے ہیالانی سرا سدک بیت۔ آ کس کہ یک رُوچیا ہاسین رُوچے زانت، پہ ہداوندئیگی چُش کنت۔ آ کس کہ وارت ہم پہ ہداوندئیگی وارت، پرچا کہ ہدائے شگرا گپیت و آ کس کہ چہ ورگا پھریز کنت، پہ ہداوندئیگی چُش کنت و ہدائے شگرا گپیت۔ چہ ما ہچکس پہ وتیگی زندگ نہ انت و کس پہ وتیگی نمریت۔ اگن زندگ این پہ ہداوندا زندگ این و اگن ہمرین پہ ہداوندا مرین۔ گڑا زندگ بین یا ہمرین، ہداوندئیگ این۔ مسیہ ہمیشکا مُرت و پدا زندگ بوت کہ مُردگانی ہم ہداوند بیت و زندگینانی ہم۔

نون تئو چیا وتی براتا ایر جنئے؟ پہ چے آیا کم آرزش زانتے؟ چیا کہ ہسابئے رُوچا ما سَجھین ہدائے بارگاہا اوشتین۔ پرچا کہ نبیسگ بوتگ:

”ہداوند گوشیت: ’انچش کہ من زندگ آن،

اے ہبر ہم راست انت،

ہمک مردم منی دیمہ کوندان کپیت و

ہر زبان ہدایا ستا کنت و ساڑابیت۔“

گڑا چہ ما ہر یکیئا ہدائے دیمہ وتی ہساب دئیگی انت۔

بیایت چہ اد و رند یکدومیئے ہکما مبرین۔ اشیئے بدلا، وتی دلا شعور بکنیت کہ آ دگہ براتانی پاڈراہا مان گیشینوکین ڈوک ایر مکنیت و بند مبندیت۔ من، چہ ہداوندین ایسائے نیمگا سدک آن کہ ہچ وراکے وتاوت پلیت نہ انت، بلہ اگن کسے چیڑیا پہ وت پلیت بزانت پہ آیا پلیت انت۔ اگن گون تئی وراکیئے ورگا تئی

برات دِلرنج بیت، گڑا چہ اد و رند مہرے تھا گام نجنگا ائے۔ پہ وتی وراکا آیا تباہ مکن کہ مسیہ پہ ہمایا مُرت۔ میلیت مردم آ چیزانی بارثوا بدین ہبر بکننت کہ شما آیان نیک زانیت۔ چیا کہ ہدائے بادشاہی پہ ورگ و نوشگ نہ انت، آییئے بادشاہی، پلگاری و سہل و شادھی انت کہ چہ پاکین روہا رسیت۔ ہرکس ہمے پیما مسیہئے ہزمتا بکننت، ہدایا و شنود کنت و مردم ہم آیا مننت۔

گڑا بیایت مُدام ہما کارانی پد و رندا بین کہ دیم پہ سہل و آرامی و یکدومیئے رُست و رُدوما برنت۔ ہدائے کارا پہ وراکا زئوال مکن۔ پہ راستی سچھین وراک پاک انت، بلہ تئی ہر ہما وراکے پہ تئو بد انت کہ دگریئے ٹگل ورگئے سئو بساز بیت۔ شرترا انت کہ چہ گوشت، شراب یا دگہ ہر چیزا پھریز بکنئے کہ تئی براتئے ٹگل ورگئے سئو بساز بیت۔ اے چیزانی سرا وتی مہرین باورا وتیگ و ہدائے نیاما بدار، تئو بزائے و ہدا۔ گل پہ ہمایا کہ وتی منتگین چیزانی سرا وتا میاریگ نکنت۔ بلہ آ کہ وراکیئے سرا شک انت، اگن آیا بوارت میاریگ انت، چیا کہ گون باور و ایمانا نئوارتگی۔ ہرچے کہ چہ باور و ایمانا مبیت، گناہ انت۔

دگرانی ہیالا بین

۱۵ ما کہ زورمند این، باید انت زورین باورمندانے کمزوریان وتی بڈا بزورین و بس وتی جندئے وشیانی رندا مبین۔ چہ ما ہریگے وتی ہمساهگا پہ آییئے رُست و رُدومئے شریں مکسدا و شنود بکننت۔ چیا کہ مسیہ ہم وتی و شنودیئے پدا نہ ات، انچش کہ نبشتہ انت: ”تئی رد و بد کنوکانی رد و بد، منی سرا کپتگ انت۔“ ہر چیزے کہ پیسرا نیسگ بوتگ، پہ مئے تالیما بوتگ، تان گون پاکین کتابئے بکشتگین سبر و دلبدیا مارا اُمیت برسیت۔ نون سبر و دلبدیئے ہدا شمارا انچین زندے بکشات کہ ایسا مسیہئے پیما گون یکدومیا ہمدل و ہمسیتک بییت، تان شما پہ ہمدلی و ہمتئواری ہدا، بزانت مئے ہداوندین ایسا مسیہئے پتا، ستا و سنا بکنیت۔ نون پہ ہدائے شان و شوکتا، شما یکدومیا ہما پیما و شاتک بکنیت و بزوریت کہ مسیہا شمارا زرتگ۔

یہودی و درکئومانی اُمیت

شمارا گوشان کہ پہ ہدائے راستیئے پجارگا، مسیہ یہودیانی ہزمتکارے بوتگ تانکہ ہما کئول و وادہان پگا بکننت کہ بئیرکان دئیگ بوتگ انت و تانکہ درکئوم، ہدایا پہ آییئے رھمتان ستا و سنا بکننت۔ انچش کہ نیسگ بوتگ:

”پمیشکا ترا کئومانی نیاما ستا کنان و

تئی ناما نازینان۔“

۲۱:۱۴ پاکین کتابئے تھا ہر جاگہ کہ شرابئے لبز آتکگ، اشیئے مانا چہ انگورا جوڑ بوتگین شراب انت کہ انگریزا “wine” گوشگ بیت۔ ۳:۱۵ زبور ۹:۶۹۔ ۸:۱۵ اسلیگین یونانی نبشتانک گوشیت: ”سنت کرتگینانی“۔ ۹:۱۵ سمویل کازیئے دومی کتاب ۵۰:۲۲؛ زبور ۴۹:۱۸۔

پدا گوشگ بوتگ:

”او درکئومان! گون آییئے کئوما شادھی کنیت.“

دیمترا:

”او سَجھین کئومان! هداوندا بنازینیت.“

جھائے سَجھین راج آییئا ستا و سنا بکننت.“

اشئیا نبی هم گوشیت:

”یسیئے ریشگ رُدیت،

هما که یاد کئیت تان درکئومانی سرا بادشاھی بکنت،

آییئے سرا درکئوم اُمیت بندنت.“

اُمیتئے هُدا که شما آییئے سرا باور کرتگ، شمئے دلا چه شادھی و سُهَل و آرامیا پُر کنات، تان گون پاکین روہئے واک و زورا چه اُمیتا سرریچ بیئت.

پولس، پہ درکئومان کاسدے

او براتان! من دلجم آن کہ شما وت چه شری و نیکیا پُر آیت، هر پئیمین زاننا تمان آیت و پہ یکدومیئے پنت و تالیما توانا آیت. بله من شمئے سرا لھتین چیژانی بارئوا پہ دلیری نبشتگ تان پدا آچیژان شمئے یاتا بیاران. اے چه هما رھمتا انت کہ هُدایا منا بکشتگ، کہ من پہ درکئومان ایسا مسیہئے هزمتکار ببان و پہ هُدائے وشین مستاگئے رسینگا هزمت و پیشوایی بکنان، تانکہ درکئوم هُدائے درگاھا زرتگین هئیراتے بمنت کہ چه پاکین روھا پلگارگ بوتگ. گژا، پہ ایسا مسیہئیگی، پہ هُدایا وتی کرتگین هزمتانی سرا پھر کنان. منا بس هما کارانی بارئوا هبر کنگئے تھم و جُریت هست انت کہ مسیہا چه منی دستا، بزان چه منی هبر و کاران، کرتگ انت تان درکئوم پرمانبردار بمنت. آییئا اے کار، چه نشانی و مोजهانی واک و کدرتا، گون هُدائے روہئے زورا کرتگ انت. گژا چه اورشلیما بگر تان ایلیریکومئے دمگا، من سَجھین راھا تر و گرد کرتگ و مسیہئے وشین مستاگ پہ سرجمی جار جتگ. منی ارمان همے بوتگ کہ مستاگا آجاگهان جار بجنان کہ مسیہ اؤدا پجارگ نبوتگ و دگرانی ایر کرتگین بُنھشتانی سرا چیژے اڈ مکنان. بله هما دابا کہ نبشته انت:

”هما کہ آییئے بارئوا هچبر هال دئیگ نبوتگ انت، گندنت و

هما کہ هچبر آییئے بارئوا نه اشکتگش، سرپد بنت.“

پمیشکا باز رندا منی دیم دارگ بوتگ کہ شمئے کرا آتک مکنان.

۱۰:۱۵ موسائے واز ۴۳:۳۲. ۱۱:۱۵ زبور ۱۱۷:۱. ۱۲:۱۵ اشئیا نبیئے کتاب ۱:۱۱. ۱۹:۱۵ ایلیریکوم مروچیکین روئندی بالکانئے

دمگے بوتگ. ۲۱:۱۵ اشئیا نبیئے کتاب ۱۵:۵۲.

پوئس دیم په روما

بله نون په من، اے هند و دمگان کار کنگا جاھے پشت نکپتگ و بازیں سالیئا منی ارمان هم بوتگ که شمئے کِرا بیایان. پمیشکا منی دلا انت که دیم په اسپانیایا وتی سات و سپرئے راها، گون شما گند و نند بکنان تان شمئے گندکئے وشیان و رند، شما منا په اودئے سپرا مدت بکنیت.

بله نون اورشلیم، پلگارتگینانی هزمت کنگا رتوگا آن. چیا که مکدونیه و اکایهئے کلیسیایان شئور کرت که په اورشلیمئے نیزگارین پلگارتگینان مالی کُمکے راه بدئینت. اے آیانی وتی جندئے شئور ات. آ په راستی یهودیانی وامدار انت، چیا که وهده دَرکئوم گون یهودیانی روھی برکتان شریکدار بوتگ انت، آ هم وامدار انت که گون وتی مالی هستیا، یهودیانی هزمتا بکننت. وهده اے کارن سرجم کرت و دلجم بوتان که اے ٹیکی په آیان سر بوتگ، دیم په اسپانیایا سر گران و همه سپرئے راها شمارا گندان. من زنان که وهده شمئے کِرا بیایان، گون مسیهئے سرجمین برکتان کایان.

او براتان! په مئے هداوند ایسا مسیها و په پاکین روھے مهرا چه شما دزبندی کنان که هداے درگاها په من دوا بکنیت و گون وتی دوايان منی جُهدان همراه بیئت. دوا کنیت که چه یهودیهئے ناباورانی دستا برگان و اورشلیمئے شهرا، پلگارتگین مردم منی هزمتا بمننت، تان گون هداے واهگ و رزایا په شادهی شمئے کِرا بیایان و گون شمئے گند و نندا نوکین واک و توانے بگران. سُهله و ایمنیے هدا شما سجهینانی همراه بات. انچش بات. آمین.

پوئسئے سلام و دروت

۱۶ شمئے کِرا مئے شمئے گُهار پییئے سپارشا کنان، که کِنکریهئے شهرئے کلیسائے هزمتکارے، تانکه په هداوندئیگی، هما پیما که پلگارتگینانی ارزش انت، اییا گون وت بزوریت و وشاتک بکنیت و هر کُمکے که چه شما لوئیت بکنیت، چیا که آ، بازیں مردمیے مدتکار بوتگ و منی جندئے هم.

منی سلامان په همکارین پریسکیلا و اکویلا یا سر کنیت، که منی همراهیا ایسا مسیهئے هزمتش کرتگ. آ په منیگی، چه وتی زندا سر گوستگ انت. تهنا من نه، دَرکئومانی سجهین کلیسا هم آیانی شگرا گرت. انچش هم هما کلیسیایا منی سلامان برسینیت که آیانی لوگا برجاه دارگ بیت. منی دُردانگین دوست ایپینیتوسا که په مسیها آسیائے دمگئے ائولی بر و سمر ات، سلام سر کنیت. مریما که په شمئیگی بازیں زهمته کشتگی سلام سر کنیت. منی سیاد آندرونیکاس و یونیا س که منی همراهیا بندیک اتنت سلام سر کنیت. کاسدانی نیاما آ،

۳:۱۶ اسلیگین یونانی نبشتانکا "پریسکا" اتکگ، که پریسکیلائے گونڈ گپتگین نام انت. ۵:۱۶ آ وهدا، آسیائے مانا اتوگین تُرکیهئے رُوندی نیمگ ات. ۷:۱۶ یا: هم مُلکی.

ارزشمند و نامدارین چہرگ آنت و چہ من و پیسر، مَسِیہے باورمند بوتگ آنت. اَمْپلیاتوسا سلام سر کنیت. آ، پہ ہداوندئیگی منا باز دوست انت. مَسِیہے ہزمتا مئے ہماکار اوربانوس و منی دوستین سنگت استاکیسا سلام سر کنیت. آپلیسا کہ ایسا مَسِیہے کار و ہزمتا پایدار انت و اَنچش ہم اریستوبولسئے لوگئے مردمان سلام سر کنیت. منی سیاد ہیرودیونا سلام سر کنیت، نارکیسوسئے لوگئے ہما مردمان کہ ہداوندئے سرا باورمند انت سلام برسینیت. بانکین تریپینا و تریپوسایا کہ پہ ہداوندا بازیں کارے کرتگش و اَنچش دوستین پرسیسا کہ ہداوندئے راہا مزین ہزمتی کرتگ سلام سر کنیت. پہ روپسا کہ چہ ہداوندئے نیمگا گچین کنگ بوتگ و آییئے ماتا کہ پہ من ہم ماتئے پیما انت سلام سر کنیت. اَسینکریتوس، پلیگون، ہرمس، پاتروباس، ہرماس و آدگہ براتان کہ گون آیان انت سلام برسینیت. اَنچش پیلولوگس، یولیا، نیراس و آییئے گھار اولیمپاس و سچھین پلگارتگینان کہ گون آیان انت سلام سر کنیت. گون پاکین چکگان، یکدومیا ڈرؤت و درہبات بگوشیت. مَسِیہے سچھین کلیسا پہ شما سلام دیم دینت.

او براتان! چہ شما دزبندی کنان، آدممان شرّ بچاریت و وتا چہ آیان دور بداریت کہ مردمانی نیاما پلینڈی کننت و شمئے گپتگین تالیمانی ہلاپا گناہئے سئوبساز بنت. چیا کہ چشین مردم مئے ہداوند مَسِیہے ہزمتا نکنت، آوتی لاپئے گلام انت و گون وتی نرم و چرپین زبانا سادھین مردمان رد دینت. شمئے پیمانبردارئے تئوار و آواز سچھینانی نیاما پُرشتگ و من چہ شما شادمان آن، بلہ چہ شما لوٹان کہ پہ نیکن کاران دانا و ہوشمند بییت و چہ سلین کاران پاک و ساپ بمانیت. سہل و ایمنیئے ہدا، ہمے زوتان شتیتانا شمئے پادانی چیرا ہورت کنت. مئے ہداوند ایسا مَسِیہے رھمت شمئے ہمراہ بات.

منی ہماکار تیموتاووس شمارا ڈرؤت و درہبات گوشیت، اَنچش منی سیاد لوکیوس، یاسون و سوسیپاتروس پہ شما سلام دیم دینت.

من تریوس، اے کاگڈئے و شنبیس، چہ ہداوندئے نیمگا شمارا سلام و درؤت گوشان. گایوس کہ منا و کلیسائے سچھین مردمی وتی مہماندارئے ساہگا داشتگ انت شمارا سلام و درؤت گوشیت. اے شہرئے ہزانگئے کلیتدار اراستوس و مئے برات کوارتوس شمارا سلام گوشنت. مئے ہداوندین ایسا مَسِیہے رھمت شما سچھینانی ہمراہ بات. اَنچش بات. آمین.

ستا و سنا

نون ہدایا ستا و سنا بات، کہ چہ منی اے وشین مستاک و ایسا مَسِیہے کُلوئے جار جنگئے برکتا، شمارا برجہا داشت کنت. اے مستاکئے راز، کرنانی کرن چیر و بیتئوار ات، بلہ نون پاشک و پدربوتگ و گون ابدمانین

۱۱:۱۶ یا: ہم ملکی. ۱۶:۱۶ ڈرؤت و درہبات، بزان سلام و ائیک. ۲۱:۱۶ یا: ہم ملکی. ۲۲:۱۶ و شنبیس، بزان کاتب. ۲۴:۱۶ لہتین کوہنین سیاہگا، بند ۲۴ نیست.

هُدائے ھکم و پرمانا چہ نبیانی نبشتانکان درکئومانی نیاما پَجَارِیَنگ بوتگ، تان سَجَّھِین کئوم باور بکننت و
بمَننت. چہ ایسا مسیہئے راہا یکن داناين ھدایا تان ابد شان و شئوکت برسات. انچش بات. آمین.